

UMUDA GİDEN YOL - 2

H. Ahsen KAN

Sonra yeniden başladık etkinliklere.

Çocukların sanal gerçeklik gözlüğünü ilk taktıklarındaki şaşkınlıkları...

Sadece boyalarla değil, kimyasal maddelerle de resim yapabildiklerini gördüklerindeki gururları...

“Matematik aslında eğlenceliymiş!” deyişlerindeki heyecanları...

Koridorda yaptığımız deneylerdeki bitmeyen merakları...

Teneffüslerde yanıma gelip öğrendikleri şeyleri heyecanla anlatmaları...

Kelimeler bazı anları anlatmaya gerçekten yetmiyor. İstediğim kadar süsleyeyim bu cümleleri ama onların “iyi ki varsınız abla” deyişleri kadar anlamlı gelmiyor hiçbiri.

Sonra deneyler yaptık yeniden. Meraklı gözler “Azimli Solucan”ı heyecanla izledi.

Ve artık sona gelmiştik.

“Hayat bayram olsa...” çalmaya başladı.

“İnsanlar el ele tutuşsa, birlik olsa...”

Ardından “Sev Kardeşim...”

Hepsinin ellerinden tuttum. En arkada çekinerek duran Ertan vardı. “Gel...” diye seslendim ona. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi, sonra koşarak geldi yanıma.

İşte tam o anda içimden sadece şu geçti:

“Keşke hayat hep bu an gibi olsa...”

Gerçekten bayram olsa...

Anadolu'nun dört bir yanında nice “Çoban Hüseyinler” var. Gözlerinin içi ışıltılı parlayan, aslında sadece biraz inanılmayı bekleyen çocuklar... Ama onlara “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” diye sorduğunda çoğu zaman başlarını öne eğip küçük hayaller kuruyorlar. Çünkü büyük hayallerin kendilerine ait olabileceğine hiç inandırılmamışlar, hayal kurmayı bile kendilerine yakıştıramıyorlar.

“Tamirci olmak istiyorum,”
diyor biri mesela.

O an anlıyorsun... Aslında mesele tamircilik değil. Mesele, o çocuğun kendisini ancak oraya kadar layık görebilmesi.

Bir mühendis olabileceğini bilmiyor. Bir doktor, öğretmen, bilim insanı olabileceğini bilmiyor. Bir şeyler icat edip insanların hayatına dokunabileceğini, adının bir gün bir başarı hikâyesinde geçebileceğini hiç düşünmemiş. Çünkü ona kimse bunların mümkün olabileceğini söylememiş.

“Benim annem ev hanımı... Babam ormancı... Ben okuyamam ki. Boşverin beni...” diyor sarı saçları, yeşil gözleri ve küçücük gönlüyle İsmail.

Bunu söylerken sesi öyle normal çıkıyor ki... İnsan daha çok üzülüyor. Çünkü bu cümleyi çoktan kabullenmiş gibi konuşuyor. Daha çocuk yaşta kendi hayallerinden vazgeçmeyi öğrenmiş biri gibi...

Kastamonu'nun dışına hiç çıkmamış. Belki buradan başka bir şehir görmemiş. Belki büyük bir kütüphaneye hiç girmemiş. Belki bir tiyatro salonu görmemiş hayatında. Dışarıda bambaşka hayatlar olduğunu bilmiyor. Dünyanın sadece yaşadığı köyden, okuldan ve birkaç yoldan ibaret olduğunu sanıyor.

Ve insan en çok da buna üzülüyor işte...

Çünkü o küçücük bedenlerin içine sığdırılmış kocaman potansiyeller var. Ama onlar kendilerini küçücük hayallere mecbur sanıyorlar.

Sonra yüzüne bakıyorum. Öyle temiz, öyle masum bir gülüşü var ki... İnsanın içini paramparça ediyor. Gözlerinin içindeki o mahcup umut hâlâ sönmemiş aslında. Sadece üstü biraz örtülmüş.

Bir süre konuştuk sonra.
Hayallerden, şehirlerden,
üniversitelerden...
Yapabileceklerinden bahsettim
ona. Gözlerimin içine dikkatle
bakıyordu. Sanki anlattığım dünya
ona ait değilmiş gibi ama bir
yandan da inanmak istiyormuş
gibi...

Ve günün sonunda yanıma geldi.

Bu kez yüzünde başka bir ifade
vardı. Bir gün önceki o çekingen bakış gitmişti sanki. Gülümsüyordu. Hem de
gerçekten.

"Ben mühendis olacağım," dedi.

Durup tekrar baktım ona.

"Ülkemin her yerinde benim yaptığım makineler olacak. İnsanların hayatını
kolaylaştıracam."

O an içimde bir şey düğümlendi.

Çünkü bir çocuğun kaderinin değiştiği ana tanıklık etmek tam olarak böyle bir şeydi
galiba. Bir gün önce "Ben okuyamam" diyen bir çocuk, şimdi gözlerinin içi parlayarak
hayal kuruyordu.

Belki hiçbir şeyi tamamen değiştirmedik. Belki dünyayı kurtarmadık. Ama o gün, bir çocuğun kendine bakışını değiştirdik.

Ve bazen bir insanın hayatında değişen ilk Şey budur:
Kendisine inanması.

O an gözlerim doldu. Çünkü anladım ki çocukların ihtiyaı olan Şey bazen sadece birinin gözlerinin içine bakıp gerçekten "Sen yapabilirsin" demesiymiş.

Belki yıllar sonra onu gerçekten mühendis olarak göreceğim. Belki bir yerde yaptęı bir makineyi anlatacak insanlara. Belki beni hatırlamayacak bile.

Ama ben onu hep hatırlayacağım.

Çünkü bazı çocuklar insanın kalbine iz bırakıyor.

Sessizce.

Derinden.

Ve mr boyu ıkmıyorlar...

Ve artık o güzel köyden ayrılma vakti gelmişti...

İimde garip bir ağırlık vardı. Gitmeyi hiç istemiyordum. Çünkü biliyordum; döndüğüm yerde beni yine aynı kalabalık, aynı telaş, aynı yetişme hli bekliyordu.

İnsanların birbirinin gözünün içine bakmadığı, çocuk gülüşlerinin bu kadar içten duyulmadığı şehir hayatına geri dönecektim.

Oradaysa zaman başka akıyordu sanki.

Bir çocuğun heyecanla kolundan çekip sana bir şey anlatması,
Bir başkasının sadece sarılmak istemesi,
Koridorda adını duyunca koşarak yanına gelmeleri...

İnsan böyle büyük sevgilerin içinden çıkıp nasıl normal hayatına dönebilirdi ki?

Otobüse binerken arkamızdan yükselen ses hâlâ kulağымda:
“Göndermeyiz!”

Çocuklar hep bir ağızdan bağıyordu. İçimden “Gitmeyiz... Gitmemeliyiz...” demek geldi onlara. Çünkü bedenim dönse bile kalbimin bir kısmı orada kalacaktı biliyordum.

En azından onların kalplerinden hiç gitmek istemiyordum.

Otobüs hareket etti sonra. Camdan son kez baktım. Küçük eller sallanıyordu arkamızdan. Bazıları gülümsüyordu, bazılarının gözleri dolmuştu. Bazılarından biri de bendim...

Ve yolculuğumuzun son şarkısı çalmaya başladı:

“Ne yalnızlık ne de yalan üzmesin seni...
Doğarken ağladı insan,
Bu son olsun...
Bu son!”

Şarkı otobüsün içinde yankılanırken tek tek baktım etrafımdaki insanlara. Gözleri gülen, yorgun ama huzurlu yüzlere... Gururla baktım hepsine. Çünkü karşımda bir otobüs dolusu "güzel insan" vardı.

Sadece çocukların hayatına değil, birbirimizin hayatına da dokunmuştuk aslında.

Birlikte yorulmuş, birlikte gülmüş, birlikte duygulanmıştık. Aynı çocukların gözlerinde umut aramıştık günler boyunca.

İçimden sessizce dua ettim:

Böyle insanların sayısı artsın diye...

Çünkü dünya bazen, sadece iyi insanların yorgun omuzlarında dönüyor gibi hissediliyor.

Ve sonra fark ettim...

Üç gün boyunca yaşadığım her şey artık yavaş yavaş bir anıya dönüşüyordu. Sanki çok güzel bir rüyadan uyanıyordum. Ama bazı rüyalar insanın içinde yaşamaya devam ediyor.

Ben gerçek hayata dönmüştüm belki.

Ama içimde hâlâ o köyün sesi vardı.

Koridorlarda yankılanan çocuk kahkahaları...

Horon tepen kızların heyecanı...

"Ben mühendis olacağım," diyen o çocuğun renkli gözleri...

Masal dinlerken çenesini ellerine koyup bana bakan küçük, saçları örgülü kızlar...

Hepsi içimde bir yerlere yerleşmişti artık.

Ve galiba insan bazı yolculuklardan asla tam anlamıyla dönemiyor...

İçimden sürekli aynı cümle geçiyordu:

"Bu yolculuk hiç bitmesin..."

Hayat hep böyle geçsin istiyordum. İnsanların birbirine gerçekten dokunduğu, çocukların gözlerinin içine umutla bakabildiği, küçücük bir gülümsemenin bile dünyaları değiştirebildiği bir yolculuk olsun hayat...

Yorgun olalım ama güzel şeyler için yorulalım. Uykusuz kalalım ama bir çocuğun hayaline ortak olabilmek için kalalım. Yollar uzun olsun, virajlı olsun, zor olsun... Ama sonunda bizi hep çocukların kahkahaları karşılasın.

Ve İlkıyarlı abi ablalar, kendi “ilk yarlarına” dokunmaya devam etsin...

Bir çocuğun içine umut bırakmaya,

Ona kendisini değerli hissettirmeye,
“Sen de yapabilirsin” demeye devam etsinler.

Çünkü bazen bir çocuğun hayatını değiştiren şey büyük mucizeler olmuyor.
Bazen sadece onu dikkatle dinleyen bir ses,
İsmini sevgiyle söyleyen biri,
Başını okşayan bir el yetiyor.

Belki yıllar sonra o çocuklar büyüyecek.
Kimisi öğretmen olacak, kimisi mühendis, kimisi doktor...
Belki bazıları bizi hatırlamayacak bile.

Ama biz onların gözlerindeki o ışığı hiç unutmayacağız.

Çünkü bazı yolculuklar kilometrelerle ölçülmüyor.
Bazı yolculuklar insanın kalbinde başlıyor ve ömür boyu bitmiyor...

Projeden birkaç fotoğraf da ekledim sayfalara. Poz verirlerken utangaç gülüşlerinin
güzelliklerini daha da belirginleştirdiği fotoğraflar... Eğer yazı size uzun geldiyse
fotoğraflara bakıp siz de gülümseyin onlara :)

İYİ Kİ İLKİYAR VAR, İYİ Kİ UMUDA GİDEN BU YOLUN BİR PARÇASIYIM!

Hatice Ahsen Kan

Boğaziçi, İlköğretim Matematik Öğretmenliği 4